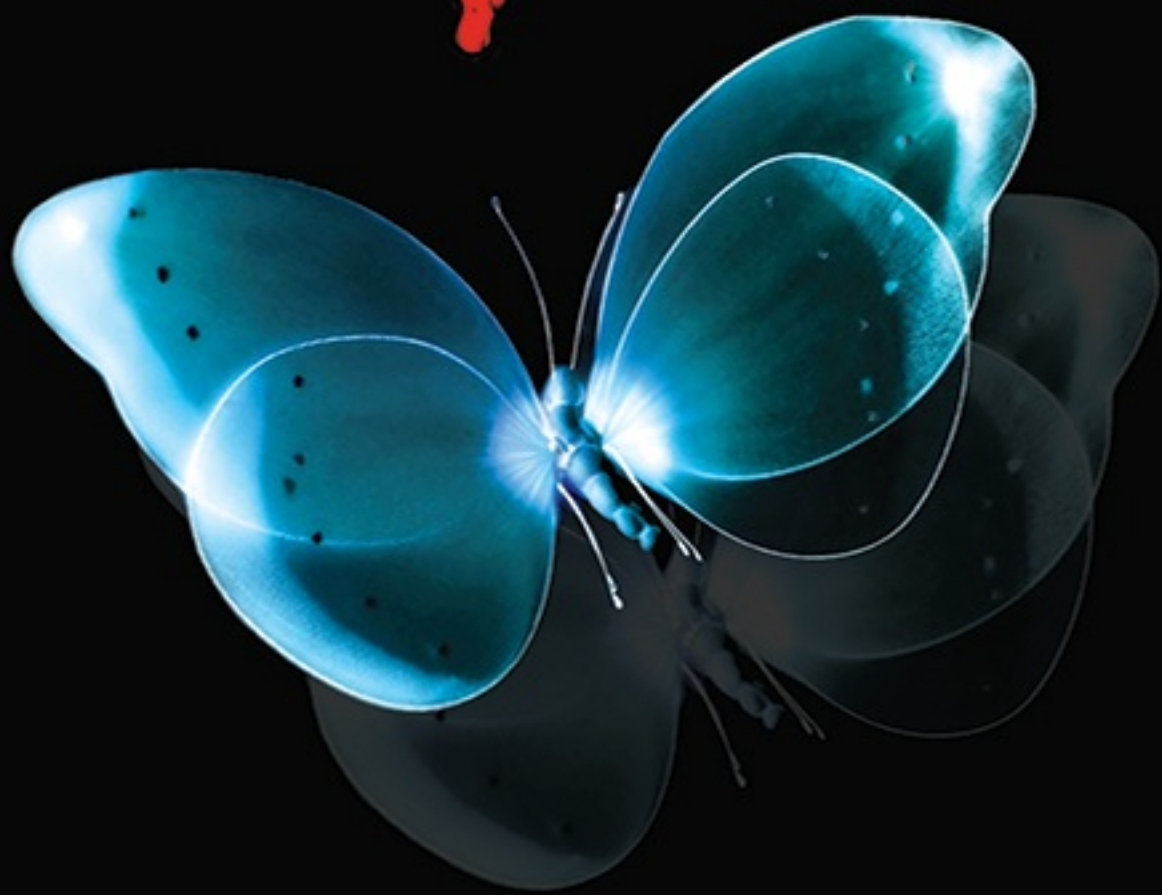


နိဝိဋ္ဌာနခေါ်ဝေါ်



ဆရာ မင်းတခေတ်၏ အမှာစကား

စာအုပ်လေးနာမည်က လိပ်ပြာခေါ်သံတဲ့။ သရဲတစ္ဆေ စတဲ့ ပရလောက ဝတ္ထုတိုတွေလို့တော့ ကျွန်တော့်ကို အမှာစာ ရေးပေးဖို့ တောင်းဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမလေး နွေရွက်လွှာက ပြောတယ်။ စာအုပ်ကာဗာပုံလေး ကျွန်တော့်ကို ပို့ပေးတယ်။ မျိုးဆက်သစ် စာရေးဆရာ/ဆရာမ (၁၇)ဦးရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေပုံ ရပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် နွေရွက်ဝါရဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်က လွဲလို့ ကျန်တဲ့ စာမူတွေ မဖတ်ရသေးပါဘူး။ အားလုံး မဖတ်ရသေးပဲနဲ့ အမှာစာ ရေးပေးရတာ နည်းနည်းတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် နိုင်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သို့သော် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စာမူတွေ မဖတ်ရသေးဘဲနဲ့ အမှာစာ ရေးပေးရသလဲဆိုရင် ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက် တစ်ခုအနေနဲ့ အတူ သူတို့အားလုံးကို လေးစားလို့ပါ။

ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်က ဘာလဲဆိုရင် သူတို့တွေ အားလုံးက မျိုးဆက်သစ် စာရေးဆရာ/ ဆရာမလေးတွေ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အသစ်ကနေ စတင်လာခဲ့ရတာပါပဲ။ အသစ်တွေမှာ သမ္ဘာတွေ၊ ဝါတွေ မရှိလှသေးပေမယ့် သူတို့မှာ ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့ အနုပညာစိတ်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ချပြလာတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ဟာ တော်ရိ၊ ရော်ရိတွေကို ပုံနှိပ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ပါပဲ။

နောက်.. ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာကြောင့် လေးစားရပါသလဲ။ ယနေ့

ခေတ်ကာလမှာ လူငယ်တွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စာရေးဖို့ နေနေသာသာ စာဖတ်ဖို့ကိုတောင် အချိန်မနည်း လုနေကြရတဲ့ ခေတ်ကာလတစ်ခုပါ။ ဒါလည်း လူငယ်တွေကို အပြစ် မဆိုသာပါဘူး။ နည်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှုရဲ့ အနောက်မှာ အလိုက်သင့် စီးပျောနေရတဲ့ ခေတ်ရေစီး တစ်ခုပါပဲ။ အိမ်နဲ့ကျောင်း၊ ကျောင်းနဲ့ကျူရှင်၊ မျက်နှာနဲ့ဂိမ်း၊ ဂိမ်းနဲ့ လူမှုကွန်ရက်၊ လူမှုကွန်ရက်နဲ့ ငွေကြေး၊ ငွေကြေးနဲ့ လူမှုဘဝ အစစနဲ့ သံသရာလည်နေကြရတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝမှာ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်တွေ၊ ချန်နယ်လိုင်းပေါင်းစုံက ပရိုဂရမ်တွေ၊ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကားတွေ၊ စတော့ရှိုးပွဲကြီး၊ ငယ်အသွယ်သွယ်တွေနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းကြီးထွားလာနေတာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သတိပြုမိပါတယ်။

ဒါကို သက်သေပြရမယ်ဆိုရင် သိသိသာသာ လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကြီး/ ငယ်တွေ၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေ၊ စာအုပ်ရောင်းအားတွေ ထိုးကျနေတဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်တွေဆိုရင် လွန်ခဲ့သော (၈) နှစ်၊ (၉) နှစ်လောက်က ပါဘလစ်ရှာရဲ့ ထုတ်ဝေပေးမှုနဲ့ စာအုပ်ထွက်ရပါတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ ကိုယ့်စာအုပ် ကိုယ်ထုတ်ရတဲ့ အနေအထား ဖြစ်လာပါတယ်။ တစ်ချိန်က တစ်လကို တစ်အုပ်နှုန်း ထွက်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်က တစ်နှစ်ကို နှစ်အုပ် ထွက်နိုင်ဖို့ကိုတောင် အများကြီး စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နေရပါတယ်။ စာရေးခြင်းအနုပညာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မိသားစုဘဝ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံအတွက်တော့ လုံးဝ မလွယ်ကူလှပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးမိဘတွေက စာရေးတဲ့ သားသမီးတွေကို မွဲဆေးဖော်တယ် ဆိုပြီး အားမပေးဘဲ မြည်တွန် တောက်တီးခဲ့တာပေါ့။ ဒီအချက်ဟာလည်း လုံးဝ ငြင်းလို့မရနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ ဘဝအပြင် ဇာတ်ညွှန်းဆရာ ဘဝကိုပါ ဆက်လက် အသွင်ကူး

ပြီး မိမိမိသားစုအတွက် ဝင်ငွေ ရှာခဲ့ရပါတယ်။ ဒါမှလည်း မိမိစိတ်နှလုံးမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ စာရေးခြင်း အနုပညာဘဝကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

အခု လိပ်ပြာခေါ်သံ စာအုပ်ကလေးဟာ ပါဝင်ရေးသားကြတဲ့ မျိုးဆက် သစ် ကလောင်ရှင် (၁၇)ဦးရဲ့ မုန့်ဖိုးလေးတွေလည်း ဖြစ်နေနိုင်သလို ချွေး စက်တွေ၊ မျက်ရည်စက်တွေလည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ ရင်းနှီးပေးဆပ်ပြီးမှ ဖြစ်တည်လာတဲ့ စာအုပ်ကလေးနဲ့ အတူ သူတို့အားလုံး ရဲ့ ကြိုးစား အားထုတ်ဖန်တီးမှုကို လေးစားမိတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဘက်က အားပေးကြိုဆိုတဲ့ အနေနဲ့ အခုလို အမှာစာကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရေးပေးလိုက်ရတာကပါ။

လိပ်ပြာခေါ်သံ စာအုပ်ကလေးဟာ လူတွေအားလုံးရဲ့ လိပ်ပြာတွေကို ညှို့ ငင် ဖမ်းစားနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းပြုရင်း ဆက်လက် ထွက်လာဦးမယ့် တစ်ကိုယ်တော် လုံးချင်းတွေ၊ တစ်ကိုယ်တော် စုစည်းမှုတွေနဲ့အတူ လိပ်ပြာခေါ်သံ (၂)၊ (၃) စသဖြင့် စာအုပ်တွေကို ဆက်လက် မျှော်လင့်နေ မည် ဖြစ်ပါကြောင်း...။

လေးစားလျက်မှ

မင်းတခေတ် (၇.၆.၂၀၁၉)

ဆရာ မောင်သြလေး၏ မေတ္တာစကား

ကျွန်တော်က ရသ ရေးတဲ့သူပါ။ ရသလိုင်းအနေနဲ့ စာပေနယ်တစ်ခွင်မှာ တိုးစရာ၊ ထိုးဖောက်စရာ နေရာအမြောက်အမြား ကျန်ရှိနေသေးလို့ ပြဿနာ မဟုတ်လှသေးပေမယ့် ပရစာပေအနေနဲ့တော့ မဂ္ဂဇင်းရှားပါး ခြင်း၊ စာမူခ နည်းပါးခြင်းအပြင် အခြားအခြားသော နယ်ပယ်တွေမှာလည်း လက်ချိုးရေလို့ရတဲ့ အခွင့်အလမ်းလောက်သာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေဟာ ‘ခက်လေ တိုက်လေ’ ‘ဝေးလေ လျှောက်လေ’ စိတ်နဲ့ အားပါးတရ တိုးဝင်ကြတယ်။ ဖောက်လို့ရနိုင်တဲ့ လမ်းကနေ ထိုးဖောက် လာကြတယ်။ ဒါဟာ အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်တဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးပါပဲ။

ခက်ခဲတဲ့ ခေတ်၊ ခက်ခဲတဲ့စနစ်ရဲ့ အောက်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖန်တီး ထားခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို နှလုံးသည်းပွတ်ကနေ ချွေးဒီးဒီးကျ သည်အထိ ကြိုးစား တင်ဆက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကို ချီးကျူးချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရသသမားဆိုပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့အခါ စတီဗင် ကင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို အလွန်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ပရစာပေ၊ ပရအနုပညာဟာ လူ့စိတ် အတွင်းနံရံကို ကုပ်ဖဲ့ ဆွဲ ဆောင်တဲ့ နေရာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့် ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကလေးသာ ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကား ဖြစ်မယ်ဆိုရင် Rating ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကြည့်ကောင်းမယ့် ရုပ်ရှင် ကားလေးတစ်ကား ဖြစ်လာနိုင်လောက်မယ် ထင်ပါတယ်။

လူငယ်တွေဟာ အကြံဉာဏ်တွေကို လက်ခံတယ်။ တစ်စထက်တစ်စ ပို ပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ဖြစ်လာဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အရာတွေကို ဖြစ်အောင် နွယ် လို့ ကိုင်းလို့ ယှက်နွယ် လှုပ်ရှားကြတာကိုလည်း ကျွန်တော် အနီးကပ် မြင် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ရင်ထဲရှိတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကြုံဆိုနေမှာပါ။ ပရစာပေဆိုတာ အများမရေးတဲ့ လိုင်း၊ အများ မတွေးတဲ့အတွေး ဖြစ်တဲ့အပြင် စာရေးသူရဲ့ စိတ်ကိုယ်တိုင်က အမှောင်နယ်ကို အားပြုပြီး ရှားပါးတဲ့ ကုန်ကြမ်းတွေနဲ့ ဖန်တီးရတာမျိုးပါ။

ဖန်တီးသူ လူငယ်တွေရဲ့ အင်အားနဲ့ ‘လိပ်ပြာခေါ်သံ’ ဟာ မြည်းစမ်းဖို့ သင့်တော်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာမှာပါ...။

စာဖတ်သူကို လေးစားလျက်
မောင်သြလေး

ကျေးဇူးတင်စကား

မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ခညောင်းကြပါစေ..

‘လိပ်ပြာခေါ်သံ’လို့ ဖြစ်လာမယ့် ဒီစာအုပ်လေး ထုတ်ဖို့အတွက် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်တာ ကာလလောက်ကတည်းက ဆရာလင်္ကာဒီပ (ဆလိုင်း)နဲ့ တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းရေးနဲ့ အခြားအခြားသော စိတ်ဖိစီးမှုများကြောင့် ရပ်လုံးပေါ်ဖို့ ကြန့်ကြာခဲ့ရပါတယ်။ အခုအခါမှ နောက်တစ်ဖန် ဖြစ်လာတဲ့ အာသီသနဲ့ ထပ်မံဆွေးနွေးပြီး ဆရာမ ရာရာ (တီလေး) အကူအညီနဲ့ မောင်နှမတွေ စုစည်းဖြစ်ခဲ့တယ်။

လူတွေ စုစည်းမိတယ် ဆိုပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း ငွေကြေး အဆင်မပြေမှုနဲ့

အခြား ကိုယ်စီ အခက်အခဲတွေကြားမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့ လိပ်ပြာခေါ်သံ စာအုပ်ကလေးဟာ နှလုံးသားကနေ ပရင့်အနေအထားရောက်ဖို့ လိုတာ ထက် ပိုအားစိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ဆုံး မောင်နှမ (၁၇) ယောက် တက်ညီလက်ညီ လှော်ခတ်နိုင်ခဲ့ကြ လို့ ‘လိပ်ပြာခေါ်သံ’ ဆိုတဲ့ ကမ်းကလေးကို ချေးတပြိုက်ပြိုက်နဲ့ ဆိုက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုတော့ဖြင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည် သက်ဝင်မှုများက စကားပြောလာခဲ့ပါပြီ။

အရင်ဆုံး ကျေးဇူးတင်ရမှာက ဆရာမ ရာရာ၊ ဆရာမိုးဆွေနဲ့ ဆရာ ရောင်နီသက်လွင်တို့ပါ။ ဒီအစ်ကိုတွေရဲ့ အကြံပေးမှုတွေ၊ လက်တွဲခေါ်ငင်မှု တွေ မပါခဲ့ရင်လည်း စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေမှာပါ။

နောက်.. ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းသဖွယ် သွန်သင်လမ်းပြပေးရင်း စာအုပ် လေး အပေါ်ကိုလည်း စေတနာထား အပင်ပန်းခံ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ‘ဆရာမောင် ဩလေး’ ကိုလည်း ရင်ထဲက ကျေးဇူးအများကြီး တင်မိတယ်လို့ ပြောပါရ စေ။

နောက်.. အမှာစာရေးပေးတဲ့ ဆရာမင်းတခေတ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်တွဲ ဖော်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာလင်္ကာဒီပ (ဆလိုင်း)၊ ဆရာမ နွေရွက်လွှာ၊ ဆရာမ ခုနစ်စင်ကြယ် (မြတ်နိုး)၊ ဆရာအီကွေတာ (ဇလွန်)၊ မုန်းပန်းနွယ်နဲ့ စာအုပ်ထဲ အတူ တက်ညီလက်ညီ ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ မောင်နှမအားလုံးကိုလည်း အခုလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်တွဲပေးလို့ ကျေးဇူး အများကြီးတင်တဲ့ အကြောင်း နှလုံးသားထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပါရစေ။

စာအုပ်ထဲမှာတော့ ‘ပရ’ အပြင် ‘ရသ’တွေလည်း ပါဝင်နေပါတယ်။

စာဖတ်သူတို့အနေနဲ့ တန်သင့်တဲ့ ဈေးနဲ့ လူငယ်များရဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ စေတနာ တွေကို အသိအမှတ်ပြု ခံစား အားပေးကြပါဦးလို့...။

ထည့်မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများ

အားလုံးကိုလည်း

နေဘုန်းခ (ကေတု)

လိပ်ပြာခေါ်သံ
လင်္ကာဒီပ (ဆလိုင်း)

အခန်း (၁)

ရာသီဥတုက ဘာကို အလိုမကျသည် မသိ။ ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်က ချက်ချင်းဆိုသလို ညိုမည်းလို့ လာသည်။ မျက်ရည်တွေ သွန်ချဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပုံရ၏။ မိုး၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ် ဖြစ်သည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေကြောင့် သစ်ပင်တွေတောင် ကခုန်ပြီး ကြိုဆိုနေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ခွဲခွာမှုကို သရုပ်ဖော်နေသည့်နှယ်။ သူတို့ဆိုတာက ဒီနိုင်ငံနှင့် မေခ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေက မိုးထက်အရင် ကျနေကြလေပြီ။

"ဟဲ့.. ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကလေ အခုမှ အလွမ်းသယ်နေတယ်။ အရင်ကဆို တကျက်ကျက်နဲ့ ခုမှ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။ မိုးရွာတာ သင်းတို့ကြောင့် နေမယ်"

ဒီနိုင်ငံအမေ ပြောတော့မှ မျက်ရည်တွေ သုတ်ကာ မေခ မျက်နှာကို မော့ရင်း-

"နိုင်ငံ မငိုပါနဲ့ဟာ။ ငါတို့တွေ ဖုန်းဆက်လို့ ရတာပဲကို။ ပြီးတော့ အရင်က ငါ နင်နဲ့ မတည့်အောင် တမင် လုပ်ခဲ့တာတွေက အခုလို ခွဲရမယ်မှန်း မသိခဲ့

လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

ငယ်ငယ်ကတည်းကနေ ခုဆယ်တန်း ဖြေပြီးသည်အထိ တစ်စက်မှ မတည့်သောမေခ။ အမြဲလိုလို ဘုကန့်လန့်တိုက်ကာ ရန်ဖြစ်နေရသောမေခ။ ခုလိုခွဲရမယ် ဆိုတော့လည်း ဒီနှိုင်းရင်ထဲ နင့်နေအောင် ခံစားရသည်။ အရင်က မေခငိုမှ ပျော်တဲ့မိမိက ခု မေခ ငိုတာ ကမ္ဘာပျက်နေသလိုပင်။ မေခ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်လေးတွေ သုတ်ပေးရင်း -

"မငိုပါနဲ့ မေခရယ်။ ငါက တောင်းပန်ရမှာပါ။ တကယ်ဆို ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်တာ ငါမကောင်းတာပါ။ နင် မငိုနဲ့နော်။ ငါလည်း စာရေးဆရာဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ နင်လည်း သရုပ်ဆောင်အဆိုတော် ဖြစ်အောင်လုပ်။ ပြီးတော့ နင်ပြောထားသလို ငါရေးတဲ့ သီချင်းတွေ နင်ကဆို။ ငါရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ နင်က သရုပ်ဆောင်လေ။ ငါတို့အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြေးပေါ့နော်။ ငါလေ နင့်ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး လာခေါ်ပါ့မယ်"

မေခ ငိုနေသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်တော့ ဒီနှိုင်းပါ လိုက်ရယ်မိသည်။ သူတို့နောက်မှ မေခ အမေက -

"မတည့်အတူနေ မမြင်ချောင်းကြည့်။ ကြောင်နဲ့ကြွက်လေးတွေ မိုးမရွာခင် သွားကြမယ်။ မေခ ကားပေါ်တက်တော့။ နှိုင်း သားလေးရေ အန်တီတို့ လာလည်မှာပါ။ ဖုန်းဆက်လို့ ရတာပဲကို။ မသန်းဆင့်ရေ သွားပြီနော်"

"ကောင်းပါပြီ မမြင့်မေရေ။ နောက်လည်း လာခဲ့ကြနော်"

မိဘတွေက ပြုံးပျော်နှုတ်ဆက်နေပေမယ့် သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေသာ ကျနေခဲ့ကြသည်။ မေခ မျက်ရည်တစ်ချက် သုတ်လိုက်ပြီး -

"နိုင်း.. မငိုနဲ့တော့ဟာ။ ငါလည်း မငိုတော့ဘူး။ နောက်ပြီး နှုတ်မဆက်တော့ဘူး။ ငါတို့က အပြီးအပိုင် ခွဲကြရတာမှ မဟုတ်တာ"

ပြောပြီး ကားပေါ်တက်သွားသော မေခ စကားကြောင့် ဒီနိုင်းတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း အမိအရ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"အေးပါ မေခရယ်။ ငါတို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့"

ကားတံခါး ပိတ်သွားပြီး စကားတွေ ရပ်တန့်သွားပေမယ့် သူ့ရင်ထဲတွင် တော့ -

"မိုးတွေအုံ့ပြီး လေတွေတိုက်တိုင်း ငါ နင့်ကို လွမ်းနေပါ့မယ်။ နင့်အတွက် ငါ ကြိုးစားသွားမှာပါ မေခရယ်" ဟု ဆက်တိုက် အော်ပြောနေမိတော့သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ မေခနှင့် အဆက်အသွယ် မရခဲ့သည်မှာ အသက်တောင် သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည်။

အခန်း (၂)

"ငေးလချည်လား နိုင်း။ ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ။ မိုးရွာတော့မယ် သွားရအောင်"

ပခုံးကို ရိုက်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ မိုးနေကြောင့် လွင့်စဉ်သွားသော အတိတ်များကို နှမြောမိသည်။

"အေးပါကွာ ဒီလိုမိုးတွေအုံ့ပြီး လေတွေတိုက်လာရင် ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့ကို"

မိုးနေဆိုတာက တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ခင်မင်လာသော သူငယ်ချင်းမို့ သူ့အကြောင်း အားလုံး သိထားသည်။ အခုပြောင်းထားသော အိမ်နီးချင်းဖြစ်

သလို ဝါသနာတူလည်း ဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စာပေလောကထဲ လိုက်ဝင်သည်။ ဒီနိုင်းသီချင်းတွေ ရေးတော့ မိုးနေလည်း လိုက်ရေးပြန်သည်။ ဒါကလည်း တမင် လိုက်ပြိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ ဝါသနာ တူနေတာကြောင့် ဒီနိုင်းကိုယ်တိုင် လက်တွဲခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနိုင်း ကလောင်ကို ဝိုင်နီလို့ ပြောင်းပေမယ့် သူကတော့ ဒီနိုင်းအကြံပေးသလို မိုး နေဆိုသော နာမည်အရင်းကိုသာ ကလောင်ယူထားသည်။ ခုလည်း ပဲခူး စာပေမိတ်ဆက်ပွဲက အပြန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ ဟိုအဆိုတော် မင်းသမီးက သီချင်းပြီးပြီလားတဲ့။ သူက မင်း လက်ရာကို အသေကြွေတာဟ။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချော၊ သရုပ်ဆောင်က ကောင်း၊ အသံလေးကလည်း ကောင်းဆိုတော့ မင်းအတွေး မမှားနဲ့နော်.. ဟီး.. ဟီး"

"ဘာလဲ.. ဟို မိုးစက်မေ ဆိုတာလား။ နေစမ်းပါကွာ လူက မအောင်မြင် သေးဘူး။ အလကား ဘဝင်မြင့် မာနတက်နေတာ ကြည့်ကိုမရဘူး။ မ ကောင်းတတ်လို့ ရေးပေးနေတာ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်ခိုင်းတာ။ ခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း မင်းပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ မင်း တအား တွေ့ချင်နေ တာ မဟုတ်လား။ ဟား.. ဟား.. ဟား.."

"ဟေ့ကောင် နိုင်း။ မနောက်နဲ့ ဟ။ ဒီတစ်ခါ သူတင်မကဘူး ဒါရိုက်တာ ဦးရောင်နီပါ ပါတယ်ဟ။ ခုလဲ မင်းထုတ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုကို သူအရမ်း သဘောကျတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို မိုးစက်မေပဲ သရုပ်ဆောင် မှာတဲ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ လုပ်ကွာ။ ငါဖုန်းမကိုင်တာ မင်းလည်း သိသားနဲ့။ လူချင်းဆို ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ့အခြေအနေ လည်း မင်းသိသားနဲ့"

မိုးနေ ဒီနိုင်ငံကို စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း -

"အေးပါကွာ။ ငါလည်း မင်းကို လူတွေနဲ့ဝေးပြီး အထီးကျန်နေတာ မမြင်ချင်လို့ ပြောမိတာပါ။ မင်း ဆေးတော့ မှန်မှန်သောက်တယ် မလား။ စာတွေ သီချင်းတွေပဲ စွတ်ရေးမနေနဲ့။ ငါ မင်းကို တကယ်နှမြောလို့ ပြောနေတာ နော်"

"သောက်ပါတယ်။ ငါ့အတွက် စိတ်မပူနဲ့။ မင်းသာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပုံမှန်လုပ်။ ငါ့ကိစ္စလည်း ကူညီပေးပေါ့"

မိုးနေစေတနာကို သူနားလည်သည်။ မေခနဲ့ ဖုန်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကတည်းက အင်တာနက်၊ ဖေ့ဘုတ် အစုံရှာသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ရှာမရသည့် အဆုံး ဖုန်းကို စိတ်နာသွား၍ လုံးဝမကိုင်။ မေခနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလည်း ကောင်းပါသည်။ အကယ်၍များ အဆက်အသွယ်ရခဲ့လျှင် ယခု ခံစားနေရသော ရောဂါဆိုးကြီးကြောင့် မေခနာကျင်ရဦးမည်။ ခုလည်း ဘယ်စာအုပ်တိုက်၊ ဘယ်ရုပ်ရှင်ကပဲ ဆက်သွယ် ဆက်သွယ် မိုးနေနှင့်သာ လွှဲထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်မို့ လူများနှင့် မတွေ့လိုပါ ဟူ၍သာ တောင်းပန်ခိုင်းထားရသည်။

"ကဲ မိုးနေ ငါပြန်တော့မယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ မိုးမိလို့မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် ပရဟိတအလှူ သွားစရာရှိလို့ ငါလစ်ပြီ"

"အေး အေး၊ ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွားဦးနော်"

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် ဆောင်းကာ စက်နှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်နေသောလေက တဖြည်းဖြည်း အေးလာကာ မိုးစက်လေးများပါ ကျလာပြန်သည်။ မိုးမိလို့တော့ မဖြစ်ချေ။ လမ်းက ရှင်းနေသည်မို့ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ထပ်တင်ရင်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာခဲ့သည်။ မိုးက တဖြည်းဖြည်း သည်းလာ၍ ရှေ့ကို သိပ်မမြင်ရတော့။ လှည်းကူးအကျော်လောက်မှာ လူရိပ်

နှစ်ခုက လှမ်းတားနေသောကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

အနားအရောက် ကြည့်လိုက်တော့ ထီးဆောင်းထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး နှင့် ခပ်နွမ်းနွမ်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ သူ့နောက်မှာတော့ ချမ်း၍ တုန်နေ ရှာသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ မိန်းမပျိုနောက်တွင် ခဲရောင်ကားတစ် စီး ရပ်လျက်သား။

"သားလေးရယ်၊ အန်တီတို့ကိုလေ..."

"ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်.. အရမ်း"

အပြိုင်ပြောနေကြသည်မို့ သူလက်နှစ်ဖက်ကို ကာပြလိုက်ရသည်။ မိန်းမ ပျိုကိုတော့ စိတ်ထဲ မြင်ဖူးသလိုလို။

"ကဲ အန်တီ အရင်ပြောပါ"

"အန်တီတို့ ထောက်ကြွံလမ်းဆုံ လိုက်ချင်လို့ပါ။ ဈေးအမီသွားရမှာမို့ပါ"

"ဟုတ် အန်တီ တက်လေ"

အမျိုးသမီးနှင့် ကောင်လေး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်တော့ မိန်းမပျိုလေးက မ ကျေနပ်သလို ကြည့်ရင်း -

"ကျွန်မက အဆိုတော် သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ပါ။ ခုလည်း ကားပျက် နေလို့ ရှုတင် အမီသွားရမှာ။ ကူညီပေးပါ"

အဆိုတော် သရုပ်ဆောင်ဆိုပါလား။ ဒါကြောင့် မြင်ဖူးသလိုလို ထင်မိတာ ပဲ။ တစ်ချက် ပြုံးပြရင်း -

"ဆောရီးပါ မိန်းကလေး။ နောက်ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ တားလိုက်ပါ"

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်လာတော့ တောက် ခတ်သံ ခပ်ပြင်း ပြင်းနှင့်အတူ မိန်းမပျို၏ မကျေသော အကြည့်တွေကို နောက်ကြည့်မှန်မှာ တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ တစ်ချက်ပြုံးရင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

အခန်း (၃)

မိုးနေ ဇွတ်အတင်းခေါ်၍သာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဒီလို ပွဲမျိုးတွေ တစ်ခါမှ မတက်ဖူး။ စိတ်လည်းမပါ။ လူတွေ အများကြီးမို့ စိတ်ပိုပျက်ရသည်။ သူ ထုတ်ထားသည့် ‘ဖူးစာဆုံခဲ့သော်လည်း’ ဝတ္ထု မိတ်ဆက်ပွဲနှင့် မိုးနေ၏ ‘ရင်တွင်း ရှိုက်သံ’ ကဗျာစာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲဖြစ်၍ လူအတော် စုံသည်။

"နိုင်း.. သူငယ်ချင်း။ နိုင်း"

ရေးကြီး သုတ်ပျာ ပြေးလာသော မိုးနေကို ကြည့်ကာ -

"ဘာဖြစ်တာလဲ အလန့်တကြား"

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မိုးနေက မှတ်ပုံတင်တစ်ခု လှမ်းပေး၍ ယူကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်.. ဒါ.. ဒါ"

မိုးနေ၏ မောနေသည့် ကြားမှ ပျော်နေသည့်မျက်နှာက သူ့ထက် ပိုနေသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြဆွံ့အသွားသလို အိပ်မက်ဟုတောင် ထင်မိသည်။

"ဒီမှာရှင့်။ အဲဒါ ကျွန်မ မှတ်ပုံတင်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပေးပါရှင့်"

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့သွားလောက်အောင် အံ့သြမိတာကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာ သတိမထားမိ။ သေချာကြည့်မိတော့မှ ဟိုတစ်နေ့က မိုးရေထဲ တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေး။

"ဪ.. ရှင်ပဲကိုး။ ကျွန်မ မှတ်ပုံတင် ပြန်ပေးပါ။ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်"

ဒီနိုင်း စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ မိုးနေမှ ကြားဖြတ်ကာ

"ဒါက မိုးစက်မေရဲ့ မှတ်ပုံတင်လား"

ထိုအခါမှ မိုးနေကို မြင်ပုံရသည်။

"ဟယ်.. ကိုမိုးနေပါလား။ ဟုတ်တယ်လေ။ မှတ်ပုံတင်ခဲ့မလို့ ယူလာတာ။ ကိုမိုးနေရဲ့ ပွဲကို လာရင်း ကျသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာ။ ဘယ်လိုလူက ကောက်ရနေလဲ မသိဘူး"

မိုးနေကို ဖြေသလို ပြောရင်း သူ့ကို ကြည့်ကာ မျက်စောင်းထိုးနေသည်။

"ဒါဆို။ မိုးစက်မေက မေခ ပေါ့နော်။ ဒါနဲ့.. ဒီ"

မိုးနေကို ဆက်မပြောဖို့ မျက်နှာရိပ် ပြလိုက်သည်။ မိုးနေ တောင်းပန်သလို ပြန်ကြည့်ရင်း

"ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ပွဲဆိုတော့လေ။ အားရင် တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့ပါ။ အဲဒါ"

"ရပါတယ်ရှင် ကိုယ့်ဆရာတွေပဲ။ အားရမှာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ပြောစရာရှိတယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထိုင်ကြတာပေါ့"

မိုးနေ လက်တို့လိုက်တာကြောင့် ဒီနှိုင်းပါ လိုက်ခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲတွင် တော့ ရထားဆယ်စင်း အပြိုင် မောင်းနေတာထက် ပိုချင်ပိုဦးမည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင် သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူတို့လည်း ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ မှာစရာရှိတာ မှာပြီးနောက် -

"ဆရာ မိုးနေကို ပြောမလို့။ ကျွန်မ ကိုဝိုင်နီနဲ့တွေ့ချင်လို့။ ပြီးတော့ ခုလထဲ ထုတ်မယ့် စီးရီးမှ သိချင်းလိုနေသေးတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ဒီပွဲကို လာတာ အဲဒါ ပြောချင်လို့"

မိုးနေ ဒီနှိုင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

"သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါလား။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းပဲ။ ဝိုင်နီ

နဲ့ အနီးကပ်နေတာလေ"

မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း -

"ဆရာလူက စကားပြောချင် သလိုလို မပြောချင် သလိုလိုနဲ့ လူမှုရေး မသိတတ်တဲ့လူလေ။ ဟိုနေ့က..."

စကားမဆုံးခင် ဒီနှိုင်း လက်ကာပြပြီး -

"စကား မပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့ပြောမယ့် အစား ဟောဟိုလမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ကလေးကို သွားပြောတာကမှ နောက်နေ့မှတ်မိချင် မှတ်မိနေမယ်။ မင်းက အခုပြော တော်ကြာမေ့သွားမှာ"

"စာရေးဆရာ။ အဲ.. စာရေးဆရာဘေးနေပြီး တော်ကီတွေ ထွက်နေပြီ"

မိုးနေ သူ့စကားသူ ပြန်ဖာရင်း ဝင်ဖောက်သည်။

"ဘာလဲ။ ရှင်က ကျွန်မကို မနာလိုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ချေတာလား"

ဒီနှိုင်း အသံထွက်ဘဲ တစ်ချက် ရယ်ရင်း -

"မင်းက နားမလည်ဘူးကိုး။ ကိုယ်ပြောတာက မင်းက အဆိုတော်မင်းသမီး။ မင်းကို စကားပြောချင်နေတဲ့ လူတွေမှ အများကြီးရယ်။ သူတို့ ကျတော့ အဖက်လုပ် ပြောမယ့်သူ မရှိဘူးလေ။ ဟိုနေ့က မခေါ်တာကလည်း မင်းက မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ အဆိုတော်မင်းသမီးလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ကိုယ့်နောက်ကလာမယ့် ဘယ်ကား၊ ဘယ်ဆိုင်ကယ်မဆို မင်းကို ခေါ်မှာ သေချာတယ်လေ။ ဟို သားအမိကျ ကိုယ်မခေါ်ရင် နောက်ဆယ်စီးလာလည်း တစ်စီးလောက်က ခေါ်ရင် ကံကောင်း။ ဒါကြောင့်ပါ။ မင်းကို မချေပါဘူး။ မနာလိုလည်း မဖြစ်ရပါဘူးကွာ"

ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း -

"ပရဟိတ သမားပေါ့လေ။ စာနာတတ်သူကြီးပေါ့"

သရော်တာလား၊ ချီးမွမ်းတာလား မသိပေမယ့် အချိန်အတော်ကြာ စကား
တွေ ပြောဖြစ်ရတာ ကျေနပ်မိသည်။ သူမ ဘဝအကြောင်း ပြောပြတော့
မေခ ဆိုတာ သေချာသထက် သေချာခဲ့သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ ပြန်ခါနီး
တွင် -

"ကိုဝိုင်နီကို ပြောပေးပါနော်။ ကျွန်မ သူ့သီချင်းတွေပဲ ဆိုချင်ပါတယ်လို့။
သွားခွင့်ပြုပါဦး"

အင်္ကျီခေါင်းစွပ် ပြန်စွပ်ကာ ထွက်သွားသော သူမကို ကြည့်ရင်း အားမလို
အားမရ ဖြစ်မိသည်။ ကံကြမ္မာကိုလည်း အပြစ်တင်မိသည်။

"နှိုင်း.. မင်း ဘာလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောမပြတာလဲ။ သူက မင်းရဲ့ မေခဆို
တာ သေချာနေတာပဲ"

"သူ့ကို အားရပါးရ ပြေးဖက် နှုတ်ဆက်ပြီး ငါငိုချချင်တာ။ ငါ့အခြေအနေ
မင်းအသိဆုံးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မနာကျင်စေချင်ဘူး။ ခုလို ဘာမှ မသိ
လိုက်တာက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲလေ။ နောက်ပြီး သူ့အတ္တတွေ မာန
တွေကို ပျောက်သွားစေချင်တာလည်း ပါတယ်"

မိုးနေ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြရင်း နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

"စိတ်ချပါ မေခရယ်။ ငါရေးတဲ့ သီချင်းတွေပဲ နင် ဆိုရပါစေမယ်။ ငါကတိ
ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေခရယ်..."

ဘယ်သူမှ မကြားအောင် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းသာ...။

အခန်း (၄)

"အဟွတ်.. အဟွတ်.. ဝေါ့"

ချောင်းဆိုးရုံတင်မကဘဲ သွေးများပါ စာရွက်ပေါ် အံကျလာလေသည်။
ဘောလံပင်ကို ခဏချပြီး သွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

"နိုင်း.. မင်းခေါ်လို့ ဆေးရုံကနေ ပြေးလာတာ။ သက်သာလား
သူငယ်ချင်း"

မိုးနေ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် မမောနိုင်မပန်းနိုင် မေးရှာသည်။ ရေး
လက်စ စာရွက်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း -

"ဒါလေးတွေ မေခကို ပေးပေးပါ။ ငါ အခု အရမ်း အောင့်နေပြီ"

"ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ လောလောဆယ် အားတင်းထားနော်။
အခု ဆေးရုံ သွားကြမယ်"

ပြောလည်း ပြော လူကိုလည်း လှမ်းပွေ့ချီလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လက်
ပေါ်မှာပဲ ဒီနိုင်းတစ်ယောက် သွေးပွက်ခနဲ တစ်ချက်အန်ကာ ငြိမ်ကျသွား
လေတော့သည်။

"ဟင်.. နိုင်း.. သူငယ်ချင်း။ ပြန်ထူးဦးဟ။ မင်းရဲ့ မေခ အတွက် သီချင်း
တွေ ရေးပေးရဦးမယ်လေ။ လောကကြီးရေ။ ဘာလို့များ ဒီလောက်
ရက်စက်ရတာလဲ"

မိုးနေ ပြောရင်း မျက်ရည်များက မပြတ်။ သူ့ဘဝတွင် အဖေအမေ ပြီး
လျှင် ဒီနိုင်းကို နှမြောဆုံး ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို ဆရာဆိုလည်း
မမှားပေ။ ဝတ္ထုတွေ သီချင်းတွေရေးတာ အရမ်းတော်သည်။ လူတိုင်းကို
ကူညီတတ်၊ သနားတတ်သော ဒီနိုင်းကို လောကကြီးက မသနားခဲ့။
အသောက်အစားကင်းသော ဒီနိုင်း။ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သော ဒီနိုင်း။
ဖြစ်တော့ အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့။ ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့ ကံတရားရယ်။ သူ
အနှစ်နှစ် အလလ ရှာနေခဲ့၊ ချစ်နေခဲ့ရသော မေခကို တွေ့တော့မှ လောက

ကြီးထဲက ထွက်သွားရပြီတဲ့လား...။

အခန်း (၅)

ရေချိုးပြီးလို့ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာ ရိုက်ကူးရေးလာခဲ့သော မေခ အခုမှ လွတ်လပ်သလို ခံစားရသည်။ ခါတိုင်း ဆို ခုလို သွားလို့မရ။ အဆိုတော် သရုပ်ဆောင် ဆိုတော့လည်း ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်ဝါသနာပါလို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ။

"မေခ"

"ဟင်.. ရှင်"

အနောက်က ခေါ်သံကြောင့် မေခ လှည့်ကြည့်မိတော့ ဆရာမိုးနေ၏ သူငယ်ချင်း ဟိုလူ။

"ဘယ်သူများလဲလို့။ ရှင်က ကျွန်မ နာမည် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ။ ပြီး တော့ ဘာလို့ ဒီရောက်နေတာလဲ"

"ဟိုတစ်လောက မှတ်ပုံတင် ကောက်ရရင်း သိတာပါ။ မိုးစက်မေလို့ မ ခေါ်ချင်လို့ နာမည်အရင်းကို ခေါ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ခုရိုက်နေတဲ့ကားက ပိုင်နီရဲ့ ဝတ္ထုလေ။ သူ့ကိုယ်စား လာပေးတာပါ"

"ဪ.. ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ မနက်က မတွေ့ပါလား။ ခုညနေမှ ရောက်လာတာလား"

"အင်း ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ ကားရိုက်ရတာ အဆင်ပြေလား။ ဇာတ်လမ်းကော သဘောကျရဲ့လား"

တော်တော် အမေးအမြန်းထူတဲ့ လူပဲဟု မေခ ပြောဖို့ ကြံမိသည်။ ပြီးမှ

ဆရာဝိုင်နီကိုယ်စား လာတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ မေးမည်ပေါ့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့။ ပြေပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အကုန်ကြိုက်ပါတယ်။ သူ့သီချင်းတွေလည်း ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့သီချင်းမှ မဆိုဘူး။ သူ့သီချင်းပဲ ဆိုတာလေ"

သူမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း -

"စိတ်ချပါ။ မင်းအတွက်ပဲ ရေးထားတာပါ"

"ရှင်.. ဘယ်လို"

"ဪ.. အခု သူရေးတာတွေက မင်းအတွက်လို့ ပြောတယ်လေ သူက။ ဒါနဲ့ မင်းက မာနကြီးသလို အစွဲအလမ်းလည်း ကြီးတာပဲနော်။ တကယ်လို့ များ ဝိုင်နီ မရှိတော့ရင် မင်း သီချင်း မဆိုတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

မေခ ထိုလူကို ဘုကြည့် ကြည့်မိသည်။

"ရှင်ကို ဆရာ့ သူငယ်ချင်းမို့လို့ စကားပြန်ပြောနေတာ။ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ မာနပဲ ကြီးကြီး အစွဲအလမ်းပဲ ကြီးကြီး ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ လာမ ဝေဖန်ပါနဲ့။ မကြိုက်ဘူး"

ပြောပြီး ဟိုတယ်ဘက် ပြန်လှည့်လာတော့ ထိုလူလည်း လိုက်လာသည်။ လူပုံက ခင်စရာ ကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ကိုလာပြီး ဆရာကြီးလုပ်သလို ဝေဖန်သလို လုပ်တာတော့ မေခ မကြိုက်ပါ။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ စုမွန်က အပြေးလာကြိုသည်။

"မမလေး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့လေ။ စုမွန် လိုက်ပေးမှာ ပေါ့"

"အဖော်ပါ ပါတယ်။ ဟိုလူလေ.. ဟင်"

နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ထိုလူ မရှိတော့။ သူက တခြားဟိုတယ်မှာ

တည်းတာများလား"

"ဘယ်သူလဲ မမလေး။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး"

"ပါတယ်ဆို။ သူက တခြားဟိုတယ်မှာ တည်းတာ ဖြစ်မယ်။ စုမွန်နဲ့ မမလေး ကားပျက်နေတုန်းက တွေ့တဲ့ ဟိုလူလေ။ လူပုံက ခင်စရာကောင်းပေမယ့် မမကို လာဝေဖန်နေလို့။ လာပါ။ အထဲရောက်မှ ပြောပြတော့မယ်"

စုမွန်ကို လက်ဆွဲကာ အထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

"မမလေး ဆရာမိုးနေဆီက မမလေးကို သိချင်းတွေနဲ့ စာတွေပို့ထားတယ်။ (၃) ရက်လောက်ရှိပြီ"

"ညကျမှ အေးဆေး ကြည့်တော့မယ်။ ခုညနေခင်းလေး လမ်းလျှောက်ခဏ ထွက်မလို့"

"စုမွန် လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ"

"နေပါစေ စုမွန်၊ မမလေး တစ်ယောက်တည်း သွားချင်လို့။ အနားယူတော့လေ"

ကိုယ်လည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်း၊ သူလည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ဟိုတယ် ဝင်းကျော်လာပြီး မနွေက နေရာလေးအရောက် ဟိုလူ ရောက်နေပြန်သည်။ သူကပဲ သူမကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လာသည်။

"မင်္ဂလာပါ မေခ၊ ဒီနေ့ အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ဒီနေ့လည်း ရှုတင်မှ မတွေ့မိပါလား"

ထိုလူ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီး -

"မတွေ့ဆို ခဏလေး လာပြီး ပြန်တာလေ။ ကိုယ်စားလာတာဆိုတော့ ခဏလောက်ပဲ အသုံးဝင်တာပေါ့"

သူပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုလို ရှိသည်။ သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ ထိုလူက သူမကို ကြည့်ရင်း -

"မိုးနေ မင်းဆီကို သီချင်းတွေ ပို့လိုက်လား"

"အင်း ပို့လိုက်တယ်။ ဒါလည်း ရှင် သိတာပဲလား"

"သိတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေပဲကို"

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟု တွေးရင်း ထိုလူကို ပြန်ကြည့်တော့ သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က ရင်းနှီးနေသလို၊ ဝမ်းနည်းနေသလို၊ ပြီးတော့ သူ့ပုံက အားနည်းနေသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်။

"ရှင် နေကောင်းရဲ့လား၊ အသားက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့၊ နေ့လယ်ကလည်း အပြင်မထွက်။ ရှင် ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေ့လယ်က စာရေးနေလို့ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းနားမလည်တာရှိရင် ကိုယ့်ကို မေးလို့ရတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ လောလောဆယ် မရှိသေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် မသိရသေးဘူးနော်။ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူသလိုလို၊ မြင်ဖူးသလိုလို ရင်းနှီးနေတယ်"

မေးလည်းမေးရင်း ထိုလူကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ခဏတာအချိန်အတွင်း ဒီလူကို ရင်းနှီးမိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့သြမိသည်။ ထိုလူကလည်း မေခကို ခပ်ဆွေးဆွေး ကြည့်ရင်း-

"နောက်တော့ သိလာမှာပါလေ။ အစွဲအလမ်း သိပ်မထားပါနဲ့။ မာနတွေ

အတ္တတွေ လျှော့ပါ မေခ။ ဒါဆိုရင် မေခ အောင်မြင်နေမှာ သေချာတယ်။
အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး"

ဘာမှမပြောဘဲ လေးတွဲစွာ ထွက်သွားသော ထိုလူကိုကြည့်ရင် မေခ
ကြောင်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။ ခဏကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လှည့်ကြည့်
တော့ ထိုလူ မရှိတော့ပေ။ နားလည်ရခက်သော မေးခွန်းပေါင်းများစွာ
ခေါင်းထဲ ရောက်လာတာကြောင့် ဟိုတယ်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း (၇)

"မေခ.. မေခ"

"ဟင်..."

ခေါ်သံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဟိုလူ အခန်းထဲ ရောက်နေသည်။

"ရှင်.. ရှင် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ"

သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေသည်။

"ငါသွားရတော့မယ် မေခ၊ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါနော်။ နောင်ဘဝများ
ဆုံဆည်းခွင့်ရရင် အခုလို မခွဲပါရစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းနေပါ့မယ်။ ငါသွား
ပြီ မေခ"

စကားတွေ သုံးသွားပုံက တရင်းတနှီးနဲ့ 'မေခ၊ ငါ' တဲ့။ လှည့်ထွက်သွား
သော သူ့ကို အလန့်တကြား လှမ်းတားမိသည်။

"နေပါဦး။ ရှင်က ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

"နေပါဦး...။ ခဏလောက်ပါ။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"မမလေး.. မမလေး"

လက်ကိုကိုင်ကာ လှုပ်နှိုးနေသော စုမွန်ကြောင့် မေခ နိုးလာခဲ့သည်။

"ဟိုလူ..၊ ဟိုလူ။ ဟင်.. ငါ.. အိပ်မက် မက်ပြီး ယောင်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် မမလေး။ မမလေး တစ်ခါမှ ဒီလို မယောင်ဖူးလို့ စုမွန် အံ့သြနေတာ"

စုမွန်လိုပဲ မေခလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြမိသည်။ နာရီကိုကြည့်တော့ တစ်နာရီသာ ရှိသေးတာမို့ -

"စုမွန် ပြန်အိပ်လေ။ မမလေး ဆရာမိုးနေ ပို့လိုက်တဲ့စာတွေ ကြည့်ဦးမယ်"

စုမွန် ပြန်အိပ်သွားတော့ မေခ စာရွက်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သီချင်းတွေ အများကြီးနှင့် ရေးပြီးသား ဝတ္ထုများ ပါသည်။ ဒါတွေက ဘာသဘောနဲ့ ပို့တာပါလိမ့်။ ဆရာ့ကို သေချာမေးပြီးတော့မှ ဆက်ကြည့်တော့ မည်ဟု တွေးကာ ပြန်ပိတ်လိုက်မှ အပေါ်ဆုံးက နာရေးဖိတ်စာလေးကို တွေ့မိသည်။

"စာရေးဆရာ ဝိုင်နီ (ခ) ဒီနိုင်း

အသက် (၃၀)"

"ဟင်"

ဝိုင်နီ (ခ) ဒီနိုင်း ဆိုပါလား။ ဒါဆို ဆရာဆုံးပြီပေါ့။ ဒီနိုင်း ဆိုတာကကော ငယ်ငယ်က မေခရဲ့ နိုင်းများလား။ မေခ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ စာရွက်များ ပြုတ်ကျကုန်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ဆရာမိုးနေကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဟယ်လို.. ဆရာ မိုးနေလား။ ကျွန်မ.."

"မမေ့.. ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါ"

သူ့ဘက်က ငိုသံ စွက်နေသည်မို့ သူပြောတာကို မေ့ အရင် နားထောင်
လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

"မမလေး.. သတိထားနော်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားဦး"

ညတွင်းချင်း တရိပ်ရိပ် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး မနက်လင်းသည်အထိ အရှိန်ကို
တစ်စက်မှ မလျှော့ဘဲ မောင်းနေသော မေ့ကို စုမွန်က သတိပေးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ စုမွန်ရယ်။ မမလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

ပြောသာ ပြောနေရသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်တစ်ခုလုံး မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်
နေပြီး ပါးပြင်ထက်တွင်လည်း အတားအဆီးမရှိ စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။
ထောက်ကြွံကို ကျော်လာပြီး မင်္ဂလာဒုံထဲဝင်တော့ မေ့ ကားကို အရှိန်
လျှော့လိုက်ပြီး ဆရာမိုးနေ ပြောသည့်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။
နောက် လမ်းချိုးတစ်ခု အရောက်တွင် ကားရပ်ကာ စုမွန်ကို ထားခဲ့ပြီး မေ့
လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အတော်ကြာကြာလေး လျှောက်မိ
သောအခါ အုတ်ဂူဖွေးဖွေးများ၏ အလယ်မှ အသစ်စက်စက် ဂူတစ်ဂူရှေ့
တွင် ဆရာမိုးနေ ရပ်လို့နေသည်ကို မေ့ မြင်ရ၍ အပြေးကလေး သွား
လိုက်သည်။

"ဆရာ..."

"သြော်.. မေခ။ လာ"

မျက်ခွံများက မိုးနေသည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင်လည်း အစားထိုးမရသော အရာတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးထားရသည်မှန်း သိသာလှသည်။ မေခ အုတ်ဂူပေါ်ရှိ မှန်ဘောင်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကလေးကို ကြည့်ကာ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

"မင်းနဲ့ ဆုံရတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ငါ ဒီလောကကြီးကနေ ထွက်သွားရတာ တန်ပါတယ်"

အုတ်ဂူပေါ်က အထက်ပါစာသားကို ထောက်ပြရင်း -

"ဒါ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားလို့ အမြဲပြောနေကျလေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထွင်းပေးထားတာ"

မေခ ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။

"နှိုင်းရယ်။ ဘာလို့ ငါတို့ ဝေးခဲ့ကြတာလဲ။ နင်နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ကို ငါအမြဲ ဆုတောင်းနေခဲ့တာ.. အဟင့်"

ပြောပြီး မေခ ထပ်မံ ရှိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။ မိုးနေက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း -

"ကံတရားပေါ့ဗျာ။ သူ့ခမျာ မေခကို နေ့တိုင်း ရှာဖွေနေခဲ့တာ။ မေခကိုချစ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေခဲ့တာ။ မိုးတွေအုံ့၊ လေတွေတိုက်လာတိုင်း သူတို့ ခွဲခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးအကြောင်း မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် အမြဲ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ပို့လိုက်တဲ့ စာနဲ့ သီချင်းတွေက မေခကို တွေ့ရင်ပေးဖို့အတွက် သူရေးခဲ့တာတဲ့။ သူ့စာတွေ သီချင်းတွေရေးတာ မေခကြောင့်ပဲတဲ့။ ခု.. သူ အရမ်းချစ်တဲ့ သူကို တွေ့တော့မှ"

မိုးနေ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။ မေခလည်း ငိုရလွန်း၍ စကားပြောမထွက်တော့။

"သူက ဘာလို့ ကျွန်မမှန်း သိလျက်နဲ့ လိမ်ရတာလဲ။ အမှန်ဆို ပြောပြ လိုက်ရင်..."

"သူ မေခကို ပြေးဖက်ပြီး နှုတ်ဆက် ငိုချလိုက်ချင်တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏ လေးပဲ နေရတော့မယ့် သူ့ကြောင့် နေသားကျနေတဲ့ မေခကို နာကျင်မှုတွေ နဲ့ မထားခဲ့ချင်ဘူးတဲ့လေ။

ပြီးတော့ သူ ဒီလောကကြီးကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတာနဲ့ မေခရဲ့ မာနနဲ့ အတ္တတွေကိုပါ ပျောက်ကွယ်သွားစေချင်ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဆရာဆို လည်း မမှား၊ အစ်ကိုလို့လည်း ပြောလို့ရသလို၊ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ် တယ်။ ဒီတော့ သူမရှိတော့တဲ့နောက်.. ကျွန်တော်လည်း စာပေနယ်မှာ ဆက်မနေတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အစစအရာရာ ကံကောင်းပါစေ မ မေခ။ ကျွန်တော် သွားပြီ"

သုသာန်တစ်ပြင် ဆိုသည့်အတိုင်း အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်လို့ သွား သည်။

"နှိုင်းရယ်။ နင်လာခေါ်မယ့် အချိန်ကို ငါနေ့တိုင်း စောင့်ခဲ့တာပါ။ အခု ငါ့ ကို နင် ဘယ်တော့မှ လာမခေါ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့"

မေခ တစ်ယောက်တည်း ငိုဟစ် ငိုယိုနေမိသည်။

"မေခ.. မေခ"

"ဟင်.."

နာမည်ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ မည်သည့်အရာမှ ရှိမနေချေ။ လေကလေး တစ်ချက် အပင့်မှာ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် သူမအနား ပြန်ဝဲ သွားပြီး -

"မေခ.. မေခ"

ပြီးပါပြီ။

အားလုံးကို လေးစားလျက်

လက်ခံပီ (ဆလိုင်း)
